

Творчість – це безкінечний пошук себе там, де ти себе вже знайшов

#8 от 15.04.2008

На початку лютого кафедра ДІМ та перекладу отримала запрошення на Всеукраїнський конкурс студентського художнього перекладу, який проводиться на базі Донецького національного університету. Завдання складалося з досить складних оригінальних поетичних англomовних творів та прозового уривку. Студенти спеціальності «Переклад» гідно впоралися із завданням. Отже, чекаємо на висновки журі!

Вашій увазі пропонуємо коментар однієї з учасниць конкурсу та приклад її віршованого перекладу.

Здається, лише вчора закінчилась перша в житті сесія, а вже сьогодні розпочинається новий семестр. І найперше заняття приносить несподіванку – конкурс художнього перекладу з англійської мови. Потрібно перекладати вірші та прозу. І ми, як перекладачі, мусимо гідно представити наш рідний Політех на цьому конкурсі, незважаючи на те, що ми лише перший курс.

Ну що ж, спробували. Гадаю, що журі було досить важко обрати найкращі переклади, адже кожен з нас вклав частинку себе в ці твори. І нехай в нас вийшло не все так бездоганно, нехай не всі мають здібності до віршування, і не всі схвалюють перекладання поетичних творів на інші мови («Перекладати дослівно неможливо, а римувати – значить просто писати власний вірш на задану автором тему»). Але все таки, ми працювали з задоволенням, тому що займалися улюбленою справою. Недаремно ж ми обрали професію перекладача. Що ж до мене, то я просто творила. Хоч часу в нас було обмаль, всього тиждень, але сподіваюсь, мені його вистачило, щоб донести і до українських читачів ще мало знайому їм сучасну англomовну літературу. Ні, я не силувала себе, не сиділа годинами над двома рядками. Все було набагато цікавіше. Спочатку я спробувала зрозуміти, відчувти, що все ж таки хотів автор донести своїм віршем до людей. А потім просто чекала. Я пишу вірші з дитинства, тому відчуваю, коли за моїми плечима влаштовується муза. Іноді буває, прокидаюся зранку – і знаю: сьогодні я щось напишу. Не знаю, чи це буде вірш, чи проза, не знаю, якою мовою і на яку тему я буду писати. Просто якась незвичайна, дивовижна енергія від мене. Досить виділити собі близько двох годин – і ось, моя душа, мій настрій, сама я вже на папері. Хтось скаже, що це божевілля, хтось – що талант. А для мене – це всього-навсього невід’ємна частинка мого внутрішнього світу. Я навіть уявляти боюся, якою б я могла бути без цього.

І як чудово, що наша держава все ж підтримує таких молодих письменників, як я, що дозволяє розкрити всі грані нашого таланту, шукає нові імена, заохочує і не дає погаснути іскоркам в очах. Хто знає, можливо пройдуть роки, і саме наші твори будуть перекладати вже на англійську мову. Мрії збуваються. Головне – вірити в це та йти до своєї мети. «Найскладніше ми зробимо сьогодні, а неможливе залишимо на завтра». (Наполеон Бонапарт).

Оксана Бодаренко, студентка групи ІФ-67а

Національний котячий відділок доброти
Далеко за північ. Хтось стукає в двері.
Я маю відкрити? Гадаю, що так.
Три сірі котяри, великі дебелі
Щось кажуть про захист. «Навіщо? Це як?»
Найстарший бурмоче: «Ти ж знаєш умови
Тож слухай уважно, про що тут говорять.
Зоставшись в будинку, ти маєш сплатити
Податки великі, щоб мирно тут жити.
Якщо ж ти відмовиш, коти враз прибудуть
Щоночі кричати, топтати газони,
Сміття розкидати. Такі тут закони».
«Все дуже серйозно», - подумав я сам.
Три банки консервів віддав я котам.
Тоді ж вони зникли, ніхто не знайде
Тих добрих котів із НКВД.
Оксана Бондаренко